

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunale ordinario di Brescia (Włochy) w
dniu 9 września 2011 r. — Gennaro Currà i in. przeciwko
Republice Federalnej Niemiec**

(Sprawa C-466/11)

(2011/C 347/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Brescia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gennaro Currà

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Interwenient: Republika Włoska

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie zobowiązań międzynarodowych państwa niemieckiego (art. 2 i 5 § 2 Konwencji Londyńskiej z 1953 r. w sprawie długów deutsches Reich itd.) żądany przywilej immunitetu wobec jurysdykcji sądów włoskich w sprawach cywilnych, dotyczący okoliczności faktycznych (...) sprawy, z którego państwo niemieckie nie może już korzystać od dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini), oraz na podstawie porozumienia zawartego w Trieście z Rządem Włoch w dniu 18 listopada 2008 r. o wszczęciu postępowania przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości, General list nr 143/2008, do którego odnosi się włoska ustawa nr 89/2010, uniemożliwiającego wykonanie włoskich wyroków orzeczonych w sprawie poważnych zbrodni przeciwko ludzkości, jest sprzeczny z art. 6 (TUE) i z art. 17, 47 i 52 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 2000 r.?
- 2) Czy zastosowanie art. 7 Reichsbeamtenhaftungsgesetz (wyrok z dnia 26 czerwca 2003 r., III ZR 245/98 oraz Bundensverfassungsgericht, wyrok z dnia 15 lutego 2006 r., 2 BvR 1476/03) w sprawie zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, które pozbawiło obywateli europejskich prawa do odszkodowania od państwa niemieckiego, wbrew art. 2 Konwencji Londyńskiej w sprawie długów deutsches Reich (z) 1953 r., narusza prawa przysługujące powodom na mocy artykułów 17 i 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej aż do dnia 11 marca 2004 r. (wyrok w sprawie Ferrini) i czy w związku z tym powołanie się na upływ terminu przedawnienia jest sprzeczne z obowiązkami wspólnotowymi a w szczególności z art. 3 i 4 ust. 3 i ostatni (TUE) oraz zasadą „Non conceditur contra venire factum proprio”?
- 3) Czy zarzut immunitetu jurysdykcyjnego przedstawiony przez pozwaną RFN jest sprzeczny z art. 4 ust. 3 akapit ostatni i art. 21 (TUE) z tego względu, że wyklucza opartą

na wspólnych zasadach europejskich (art. 340 (TFUE)) odpowiedzialność cywilną pozwanej za naruszenie prawa międzynarodowego (zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej) w stosunku do obywateli innego państwa członkowskiego?

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w
dniu 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09 Audi AG,
Volkswagen AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w
ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)
(OHIM), wniesione w dniu 9 września 2011 r. przez Audi
AG, Volkswagen AG**

(Sprawa C-467/11 P)

(2011/C 347/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Audi AG, Volkswagen AG (przedstawiciel: adwokat P. Kather)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie T-318/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie R 226/2007-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok Sądu narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, ponieważ materialne prawo wspólnotowe zostało zastosowane błędnie. Oznaczenie TDI nie jest opisowe. Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, że zainteresowani odbiorcy będą natychmiastowo, bez głębszego zastanowienia, postrzegać oznaczenie TDI jako skrót odnoszący się do właściwości technicznej. Takie podejście jest nietrafne, ponieważ po pierwsze TDI nie jest skrótem a po drugie taki skrót odpowiada wielu sformułowaniom. Z tego względu wymóg postrzegania „natychmiastowego, bez głębszego zastanowienia” nie został w każdym razie spełniony. Ponadto, wnoszący odwołanie są zdania, że naruszona została zasada badania stanu faktycznego z urzędu, ustanowiona w art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia, gdyż OHIM nie wykazał, iż zachodzi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji.